

Com hem vist al llarg de l'article, el tractament mediàtic presenta cinc característiques principals que es resumeixen en una idea: ens trobem amb la construcció d'un discurs únic a l'hora de tractar el judici a la Mesa Nacional d'Herri Batasuna. En primer lloc, cap article d'opinió no defensa explícitament la innocència o la no-culpabilitat de la Mesa Nacional d'Herri Batasuna. En segon lloc, no s'utilitza de manera sistemàtica la presumpció d'innocència envers els acusats. En tercer lloc, els protagonistes del judici no tenen veu en els mèdia; són, doncs, protagonistes muts. En quart lloc, els mèdia enuncien una vegada i una altra que qui comet el delictes de col·laboració amb banda armada és Herri Batasuna i no pas la Mesa Nacional d'Herri Batasuna. I, per acabar, tota la informació esbiaixada que es fa pública presenta una constant: sempre permet una lectura contrària als interessos dels acusats.

Fins ara ens hem centrat en la manera com van reflectir la vista oral els diaris estudiats. Ara ens fixarem en el discurs utilitzat en la sentència condemnatòria per part del Tribunal Suprem espanyol. Com ja hem comentat, no es tracta de fer una valoració jurídica de la sentència, sinó que el que hem pretès ha estat de fer una anàlisi del discurs. Així, aquesta sentència és un exemple paradigmàtic dels pressupòsits i dels implícits en què es basen alguns textos jurídics. Així, sota una forma argumentativament convincent i coherent apareixen algunes llacunes discursives (i, ben segurament, jurídiques) importants. Una bona mostra de tot això la trobem en la versió que construeix el tribunal que jutja la Mesa Nacional d'Herri Batasuna pel que fa a qui va assistir a la reunió del dia 5 de febrer de 1995, dia que l'esmentada Mesa va decidir de cedir el seu espai electoral per tal que ETA fes pública l'Alternativa Democràtica. Els acusats digueren que hi van faltar cinc persones i no aclariren qui va votar a favor, mentre que els jutges consideren que aquesta versió no és creïble i, en conseqüència, formulen la tesi que hi van assistir tots els membres i que tots van votar a favor de cedir l'espai electoral a ETA. És important constatar que aquesta tesi no es basa en proves documentals o en les declaracions durant la vista oral dels acusats, sinó que és el resultat d'una reconstrucció lògica dels fets.

Des d'un punt de vista discursiu hi ha diversos aspectes remarcables a la sentència: els jutges demanen reiteradament que els acusats presentin proves documentals que els absolguin (la qual cosa és una inversió de la prova: qui ha de demostrar els fets són les acusacions), a la sentència no hi ha una condemna individualitzada sinó que tots els acusats són condemnats a set anys (quan el codi penal espanyol exigeix que es tipifiqui la participació del condemnat en el delictes) i no es manté la presumpció

d'innocència dels acusats (reiteradament es parteix de la idea que atès que no són innocents són culpables).

Els editorials i els articles d'opinió que apareixen en els diaris estudiats arran de la notificació de la sentència gairebé sistemàticament assumeixen íntegrament els fets provats que analitza i l'argumentació que hi apareix, presenten esbiaixadament que es jutja Herri Batasuna en lloc de les persones que dirigeixen l'esmentada organització política, considera que la sentència és dura (tot i que justa), no queda clar en què consisteix el delictes i elogien la sentència dictada pel Tribunal Suprem espanyol.